

SAİD NURSİ HAZRETLERİNİN MEHDİYLE İLGİLİ DÜŞÜNCELERİ...

Said Nursi Hazretleri Risale-i Nurlarda Mehdiyle ilgili olarak çeşitli düşünceler ortaya koymuştur. Bu düşünceler oldukça önemlidir; kendisi de bir müceddit olan ve bir nevi Mehdi sayılan birinin Kuran dürbünüyle izlediği hakikatlar nasıl önemli olmasın ki? Çünkü bu yorumlarda zanna dayalı yaklaşımlar değil; şaşmaz bir öngörüye dayalı ledünni boyut işin içindedir. Bu açıdan konu irdelenirse Said Nursi'nin Mehdi için söyledikleri oldukça önemlidir; çünkü işin içinde kutb-ul azam makamındaki bir müceddidin beyanı vardır. Bu asla gözardı edilmemelidir. Risale-i Nurlar da bu makamdadır ve Gavs makamına ulaşmadan, keskin bir göz bu perdeleri kaldırıp hakikati göremez. Said Nursi cephesinden algılanan Mehdi telakkisi Risale-i Nurlarda özet olarak şöyle verilmektedir:

Gerçi, her asırda hidayet edici, bir nevi Mehdi ve müceddit geliyor ve gelmiş, fakat her biri üç vazifeden birisini bir cihette yapması itibariyle, ahir zamanın Büyük Mehdi ünvanını alamamışlar. (Emirdağ Lahikası, 260)

Baştaki hadis-i şerifin "her yüz sene başında dini tecdit edecek bir müceddidi gönderiyor" müjdesinin ihbarına muvazi olarak Hazret-i Mevlana Halid, -ekser ehl i hakikatin tasdikiyle- 1200 senesinin yani on ikinci asrın müceddididir. (Barla Lahikası, 120)

Madem tam yüz sene sonra, aynen dört cihette tevafuk ederek Risale-i Nur eczaları aynı vazifeyi görmüş... Kanaat verir ki -nassı hadis ile-Risale-i Nur tecditi din hususunda bir müceddit hükmündedir. (Barla Lahikası, 121)

Cenab-ı Hakk; kemal-i rahmetinden, şeriat-ı İslamiyetin edebiyetine bir eser-i himayet olarak, her bir fesad-ı ümmet zamanında bir muhlis veya bir müceddit veya bir halife-i zişan veya bir kutb-u azam veya bir mürşid-i ekmel veyahut bir nevi Mehdi hükmünde mübarek zatlari göndermiş; fesadı izale edip milleti ıslah etmiş; bir müçtehit, hem en büyük bir müceddit, hem hâkim, hem mehdi, hem mürşid, hem kutb-u azam olarak bir zat-ı nuraniyi gönderecek ve o zat da, ehl-i beyt-i Nebeviden olacaktır. Cenab-ı Hakk, bir dakika zarfında beyn -es-sema vel-arz âlemini bulutlarla doldurup boşalttığı gibi, bir saniyede denizin fırtınalarını teskin eder ve bahar içinde bir saatte yaz mevsiminin numunesini ve yazda bir saatte kış fırtınasını icat eden Kadir-i Zülcelâl Hz. Mehdi ile de, âlem-i İslam'ın zülumatını dağıtabilir. Ve vaat etmiştir, vaadini elbette yapacaktır. Kudret-i İlahiye noktasında gayet kolaydır. Eğer daire-i esbap ve hikmet-i Rabbaniye

murat tarafından yazıldı.

Perşembe, 03 Şubat 2011 10:50 - Son Güncelleme Salı, 09 Temmuz 2019 19:40

---

noktasında düşünülse, yine o kadar makul ve vukua layıktır ki; Eğer muhbir-i Sadık'tan rivayet olmazsa dahi, herhalde öyle olmak lazım gelir. Ve olacaktır diye ehl-i tefekkür hükmeder." (Mektubat, 411–412)

İstikbal-i dünyeviyede 1400 sene sonra gelecek bir hakikati asırlarında karib (yakın) zannetmişler. (Sözler, 318)

Ta 1371 senesinden sonraki âlem-i İslam'ın mukadderatına nazar eden Hutbe-i Şamiye'deki hakikatler... Evet, şimdi olmasa da 30–40 sene sonra fen ve hakiki marifet (pozitif bilimler yoluyla ma'rifet-i ilahiyenin tam isbatı) ve medeniyetin mehasini o üç kuvveti tam teçhiz edip, cihazatını verip o dokuz manileri mağlup edip dağıtmak için taharri-i hakikat (gerçekleri araştırarak, tahkiki bir surette yazarak) meyelanını (Hakikati araştırma meyli) ve insaf ve muhabbet-i insaniyeyi o dokuz düşman taifesinin cephesine göndermiş, inşallah yarım asır sonra (2000-2010 yılları arası) onları darmadağın edecek. (Hutbe-i Şamiye, 25)

"Şimdi hatıra geldi ki, eğer şeddeli "lamlar" ve "mimler" ikişer sayılsa bundan bir asır sonra (miladi 2000-2050 yılları arası) zülumatı dağıtacak zatlar ise, Hazret-i Mehdi'nin Şakirtleri (fedakar takipçileri ve çoğu talebe olan öğrenciler) olabilir." (Şualar, 605)

"Bu zamanda öyle fevkalade hâkim cereyanlar var ki, her şeyi kendi hesabına aldığı için, faraza hakiki beklenen ve bir asır sonra gelecek o zat dahi bu zamanda gelse..."

(Kastamonu Lahikası, 57)

Çok zaman evvel bir ehl-i velayetten (veli şahıstan) işittim ki; o zat, eski velilerin gaybi işaretlerinden istihraç etmiş ve kanaati gelmiş ki: 'Şark tarafından bir nur zuhur edecek (ortaya çıkacak), bidatlar zülumatını (dine sonradan girmiş hurafeleri) dağıtacak. Ben böyle bir nurun zuhuruna çok intizar ettim (gözledim) ve ediyorum. Fakat çiçekler baharda gelir. Öyle kutsi çiçeklere zemin hazır etmek lazım gelir. Ve anladık ki, bu hizmetimizle o nurani zatlara (Hz. MEHDİ ve Hz. İSA) zemin izhar ediyoruz (hazırlıyoruz).

(Sikke-i Tasdik-i Gaybi, 189)

...Cenab-ı Hakk; kemal-i rahmetinden, şeriat-ı İslamiyetin ebediyetine bir eser-i himayet olarak, her bir fesad-ı ümmet zamanında bir muhlis veya bir müceddit veya bir halife-i zişan veya bir kutb-u azam veya bir mürşid-i ekmel veyahut bir nevi Mehdi hükmünde mübarek zatları göndermiş; fesadı izale edip milleti ıslah etmiş; Din-i Ahmediyi (A.S.M.) muhafaza etmiş...

(Mektubat, 411–412)

...Madem âdeti öyle cereyan ediyor, ahir zamanın en büyük fesadı zamanında, elbette en büyük bir müçtehit, hem en büyük bir müceddit, hem hâkim, hem mehdi, hem mürşid, hem kutb-u azam olarak bir zat-ı nuraniyi gönderecek ve o zat da, ehl-i beyt-i Nebevi'den olacaktır... Kadir-i Zülcelâl Hz. Mehdi ile de, âlem-i İslam'ın zülumatını dağıtabilir. Ve vaat etmiştir, vaadini elbette yapacaktır.

(Mektubat, 411–412)

...Ahir zamanın en büyük fesadı zamanında, elbette en büyük bir müçtehit, hem en büyük bir müceddit, hem hâkim, hem mehdi, hem mürşid, hem kutb-u azam olarak bir zat-ı nuraniyi gönderecek ve o zat da, ehl-i beyt-i Nebeviden olacaktır. Cenab-ı Hakk, bir dakika zarfında beyn-es-sema vel-arz âlemini bulutlarla doldurup boşalttığı gibi, bir saniyede denizin fırtınalarını teskin eder ve bahar içinde bir saatte yaz mevsiminin numunesini ve yazda bir saatte kış fırtınasını icat eden Kadir-i Zülcelâl Hz. Mehdi ile de, âlem-i İslam'ın zülumatını dağıtabilir. Ve vaat etmiştir, vaadini elbette yapacaktır...

(Mektubat, 411–412)

Ümmetin beklediği, ahir zamanda gelecek zatın üç vazifesinden en mühimi ve en büyüğü ve en kıymetli olan iman-ı tahkikiyi (GERÇEK İMANI) neşr ve ehl-i imanı delaletten kurtarmak..

(Sikke-i Tasdik-i Gaybi, 9)

Birincisi: Fen ve felsefenin tasallutiyle (imana ilişmesiyle) ve maddiyun ve tabiiyyun (materyalizm ve maddi felsefeden kaynaklanan Naturalizm) taunu, beşer içine intiçar etmesiyle, her şeyden evvel felsefeyi ve maddiyun fikrini tam susturacak bir tarzda imanı kurtarmaktır. Ehl-i imanı dalâletten muhafaza etmek...

(Emirdağ Lahikası, 259)

Âlem-i İslâmın vahdetini (İslam birliğini tesis etmek üzere çalışmalar yaparak) nokta-i istinad edip beşeriyeti maddi ve manevî tehlikelerden ve gadab-ı İlâhi'den kurtarmaktır. Bu vazifenin, nokta-i istinadı ve hadimleri, milyonlarla efradı bulunan ordular lazımdır.

(Emirdağ Lahikası, 259)

O zatın ikinci vazifesi, şeriati icra ve tatbik etmektir.

(Sikke-i Tasdik-i Gaybi, 9)

Birinci vazife maddi kuvvetle değil, belki kuvvetli itikat ve ihlas ve sadakatle olduğu halde, bu ikinci vazife gayet büyük maddi bir kuvvet lazım ki, o ikinci vazife tatbik edilebilsin.

(Sikke-i Tasdik-i Gaybi, 9)

O zatın üçüncü vazifesi, Hilafet-i İslamiyeyi İttihad-ı İslam'a bina ederek, İsevi ruhanileriyle ittifak edip din-i İslam'a hizmet etmektir.

Bediüzzaman ve Mehdi

murat tarafından yazıldı.

Perşembe, 03 Şubat 2011 10:50 - Son Güncelleme Salı, 09 Temmuz 2019 19:40

(Sikke-i Tasdik-i Gaybi, 9)

Birinci vazife, o vazifeden üç dört derece daha ziyade kıymettardır, fakat o ikinci, üçüncü vazifeler pek parlak ve çok geniş bir dairede ve şaşaalı bir tarzda olduğundan umumun ve avamın nazarında daha ehemmiyetli görünüyorlar.

(Sikke-i Tasdik-i Gaybi, 9)

Bu vazife, pek büyük bir saltanat ve kuvvet ve milyonlar fedakârlarla tatbik edilebilir..

(Sikke-i Tasdik-i Gaybi, 9)

Üçüncü Vazifesi: İnkılâbat-ı zamaniye ile çok ahkâm-ı Kur'aniye'nin zedelenmesiyle ve Şariat ı Muhammediye'nin (A.S.M.) kanunları bir derece ta'tile uğramasıyla o zat, bütün ehl-i imanın manevî yardımlarıyla ve ittihat-ı İslâm'ın muavenetiyle ve bütün ulema ve evliyanın ve bilhassa Al-i Beyt'in neslinden her asırda kuvvetli ve kesretli bulunan milyonlar fedakâr seyyitlerin iltihaklarıyla o vazife-i uzmâyı yapmaya çalışır.

(Emirdağ Lahikası, 260)

Gerçi her asırda hidayet edici, bir nevi Mehdi ve müceddit geliyor ve gelmiş, fakat her biri üç vazifeden birisini bir cihette yapması itibariyle, ahir zamanın Büyük Mehdi unvanını alamamışlar.

(Emirdağ Lahikası, 260)

Bediüzzaman ve Mehdi

murat tarafından yazıldı.

Perşembe, 03 Şubat 2011 10:50 - Son Güncelleme Salı, 09 Temmuz 2019 19:40

Hem bu üç vezaifi birden bir şahısta yahut cemaatte bu zamanda bulunması ve mükemmel olması ve birbirini cerhetmemesi pek uzak, adeta kabil görülmüyor. Ahir zamanda Al-i Beyt-i Nebevi'nin (A.S.M.) cemaati-i nuraniyesini temsil eden Hazret-i Mehdi'de ve cemaatindeki şahs-i manevide ancak içtima edebilir..

(Kastamonu Lahikası, 139 ve Sikke-i Tasdik-i Gaybi, 156)

"Rivayetlerde, ahir zamanın alametlerinden olan ve al-i beyt-i nebeviden Hazret-i Mehdi'nin hakkında ayrı ayrı haberler var. Hatta bir kısım ehl-i ilim ve ehl-i velayet, eskide onun çıkmasına hükmetmişler. Allah-u âlem bissevab, bu ayrı ayrı rivayetlerin bir tevili şudur ki: Büyük Mehdi'nin çok vazifeleri var. Ve siyaset âleminde, diyanet âleminde, saltanat âleminde, cihat âlemindeki çok dairelerde icraatları olduğu gibi, her bir asır meyusiyet vaktinde, kuvve-i maneviyesini teyit edecek bir nevi Mehdi'ye veyahut Mehdi'nin onların imdadına o vakitte gelmek ihtimaline muhtaç olduğundan; rahmet-i İlahiyye ile her devirde belki her asırda bir nevi Mehdi Al-i Beyt-ten çıkmış, ceddinin şeriatını muhafaza ve sünnetini ihya etmiş. Mesela: Nakşibend ve aktab-ı erbaa ve on iki imam gibi büyük Mehdi'nin bir kısım vazifelerini icra eden zatlar dahi, Mehdi hakkında gelen rivayetlerde, medar-i nazar Muhammed Aleyhissalat-ü Vesselam olduğundan rivayetler ihtilaf ederek, bir kısım ehl-i hakikat demiş: "Eskide çıkmış." 8yani bir cihette yanılmış) Her ne ise...

(Şualar, 456)

Evet yüzer kutsi kahramanları yetiştiren ve binler manevi kumandanları ümmetin başına geçiren ve hakikat-i Kur'aniyenin mayası ile ve imanın nuriyle ve İslamiyetin şerefiyle beslenen, tekemmül eden Ali Beyt, elbette ahir zamanda şeriat-ı Muhammediyeyi ve hakikat-i Furkanıyeyi ve sünnet-i Ahmediyeyi (A.S.M.) ihya ile ilan ve icra ile başkumandanları olan "Büyük Mehdi"nin kemal-i adaletini ve hakkaniyetini dünyaya göstermeleri gayet makul olmakla beraber, gayet lazım ve zaruri ve hayat-i içtimaiye-i insaniyedeki düsturların muktezasıdır..."

(Şualar, 456)

Evet, hadis-i şerifin ifadesiyle Hazret-i İsa'nın semavi nüzulü kati olmakla beraber; mana-yı işârisiyle-başka hakikatları ifade ettiği gibi bu hakikata da mu'cizane işaret ediyor.

(Kastamonu Lahikası, 50)

Şahs-i İsa Aleyhisselam'ın kılıncı ile maktul olan şahs-i Deccal'ın teşkil ettiği dehşetli maddiyunluk ve dinsizliğin azametli heykeli ve şahs-i manevisini mahvedecek ancak İsevi ruhanileridir ki; o ruhaniler din-i İsevi'nin hakikatini hakikat-i İslamiye ile mezcederek o kuvvetle onu dağıtacak, manen öldürecek. Hatta "Hazret-i İsa Aleyhisselam gelir, Hz. Mehdi'ye namazda iktida eder, tâbi olur." diye rivayeti bu ittifaka ve hakikat-ı Kurâniye'nin matbuiyetine ve hâkimiyetine işaret eder.

(Şualar, 493)

...Hal-i hazır Hıristiyanlık dini o hakikata karşı tasaffi edecek, hurafattan ve tahrifattan sıyrılacak (bu dönüşüm manen başlamış olup halen devam etmektedir)...

(Mektubat 53–54)

...Hıristiyanlık bir nevi İslamiyet'e inkilab edecektir (Hz. isanın gelmesiyle)... Ve Kuran'a iktida ederek, o İsevilik şahsı manevisi tabi ve İslamiyet, metbu makamında kalacak.

(Mektubat 53–54)

...Din-i hak, bu iltihak neticesinde azim bir kuvvet bulacaktır. Dinsizlik cereyanına karşı ayrı ayrı iken mağlup olan İsevilik ve İslamiyet; ittihat neticesinde, dinsizlik cereyanına galebe edip dağıtacak...

(Mektubat 53–54)

...İttihad neticesinde, dinsizlik cereyanına galebe edip dağıtacak istidadında iken âlem-i semavatta cism-i beşerisiyle bulunan şahs-i İsa Aleyhisselam, o din-i hak cereyanının başına geçeceğini bir Muhbir-i Sadık, bir Kadir-i Külli Şey'in vaadine istinad ederek haber vermiştir. Madem haber vermiş, haktır; madem Kadir-i Külli Sey' vaat etmiş elbette yapacaktır...

(Mektubat, 53–54)

O zatın ikinci vazifesi, şeriatı icra ve tatbik etmektir. Birinci vazife maddi kuvvetle değil, belki kuvvetli itikat ve ihlâs ve sadakatle olduğu halde, bu ikinci vazife gayet büyük maddi bir kuvvet lazım ki, o ikinci vazife tatbik edilebilsin.

(Sikke-i Tasdik-i Gaybi, 9)

Ta ahir zamanda, hayatın geniş dairesinde asıl sahipleri, yani Hz. Mehdi ve şakirtleri (talebeleri), Cenab-ı Hakk'ın izniyle gelir, o daireyi genişletir ve o tohumlar sünbüllendir. Bizler de kabrimizde seyredip Allah'a şükrederiz..

(Sikke-i Tasdik-i Gaybi, 138- Kastamonu Lahikası, 72)

İkinci Vazifesi: Hilafet i Muhammediye (A.S.M.) unvanı ile şair-i İslamiyeyi ihya etmektir. Âlem-i İslâmın vahdetini nokta-i istinad edip beşeriyeti maddi ve manevî tehlikelerden ve gadab-ı İlâhi'den kurtarmaktır. Bu vazifenin, nokta-i istinadı ve hadimleri, milyonlarla efradı bulunan ordular lazımdır.

(Emirdağ Lahikası, 259)

O ileride gelecek acib (bazı üstün ve garip özelliklere sahip) şahsin bir hizmetkârı ve ona yer hazır edecek bir dümdarı ve o büyük kumandanın pişdâr bir neferi (öncü ve yardımcı bir askeri) olduğumu zannediyorum..

(Barla Lahikası, 162)

"Ben, kendimi seyyit bilemiyorum. Bu zamanda nesiller bilinmiyor. Hâlbuki ahir zamanın o büyük şahsı, Âl-i Beyt'ten olacaktır."

(Emirdağ Lahikası, 247–250)

□ MEHDİ KIYAMETİN GİZLİ HABERCİSİDİR...

Mehdi Aleyhisselamı önemli kılan şey; onun, eşsiz dehasıyla İslam dinini ihya edip İsevilerin dünyasıyla ittifak ederek insanlığın yararına hayırlı işler yapmak şekliyle algılansa da, onun gözden kaçmayan çok önemli, belki en önemli bir yönü daha vardır: **Kıyametin habercisi olması**. Onun Kıyamete yakın bir zaman diliminde zuhur edeceği, Hadis-i şeriflerde de dile getirilmektedir. Bu araştırmayı yaptığımız tarih itibariyle "Hadislerde belirtilenlerin, Said Nursi ve İmam Rabbani Hazretlerin belirttikleri gerçekliklerle bir noktada kesiştiklerini gördük: 2006 yılı itibariyle Ahirzaman Mehdisinin hayatta olduğu ve Ahir zamanın başlangıcını ilan eden Müceddidlik görevine başlangıcını belirleyen, açık seçik kesişen ortak bir noktaydı... Peki, Mehdi Aleyhisselam kimdi ve nasıl tanınacaktı? Tanındığı takdirde ne olacaktı? Bunlar çok önemli sorulardır. Araştırmamızda ulaştığımız tek bir sonuç oldu: O da, Mehdi Aleyhisselamın hiçbir zaman kendini tanıtmayacağı, her zaman için böyle bir nitelendirmeyi reddedeceği ve onun ancak "iman nuruyla" tanınabileceği gerçekliğidir. Onun kim olduğu önemli değildir; önemli olan kendinin kim olduğunu dünyaya söylemesidir, ilan etmesidir. Dolayısıyla, bunu insanlığa isbat etmeye veya kendini kabul ettirmeye hiç ihtiyacı olmadığı tam anlaşılıyor. Ona biat edilmeden sonra nasıl Mehdi Aleyhisselamın talebesi olunacaktır? Bu da önemli bir sorundur. Belki bilmeden de, olsa onun dairesine yardımcı olmak ya da davasına taraftar olmak şekliyle bir nevi ona talebe olunabilir; ama bu onun ruhani bir havarisi olmaya yol açabilecek bir eylem sayılamaz. Onun hayatta olması bir gerçekliği daha tetikler:

İslam dünyasının ve Hıristiyan dünyasının beklediği Hazret-i İsa Aleyhisselamın semadan yeryüzüne inmesi hadisesinin yakın olmasını

... Sahih bir rivayete, Hazret-i İsa Aleyhisselamın, Mehdi Aleyhisselamın arkasında namaz

kılacağı açıkça beyan edilmektedir..

İkisi de Kıyametin büyük habercileri olduğuna göre şu yaşlı dünyanın ve evrenin acı sonu yaklaşıyor demektir. İşte, Mehdinin en önemli fonksiyonlarından birisi de, burada yatmaktadır, yani tüm pozitif bilimler yoluyla kıyametin ilan ve isbat edilmesi meselesi. Kuranda vaat edilen kıyametin bu kadar açık bir şekilde gelip çatması oldukça düşündürücüdür. İlm-i cifirle, ledünni ferasetiyle Mehdi Aleyhisselamin zuhur zamanını işaret eden Said Nursi Hazretleri acaba yanılmış olabilir mi? Elbette ki Hayır! Risale-i Nurlarda verdiği gaybi bilgilerin onun söylediği tarihlerde saati saatine zuhur ettiğini, "Eddai" adlı şiirinde "kendi kabrinin söküleceğini" belirttiğini ve bunun aynen gerçekleştiğini görünce şu adrese geldik:

Said Nursi Hazretlerinin Mehdi Aleyhisselamla ilgili verdiği zuhur tarihinin yanlış çıkmasına yüzde bir de olsa ihtimal yoktur. Üç bin yılın yenileyicisi bir müceddit olan ve bir nevi Mehdi sayılan İmam Rabbani Hazretleri de o asırdan Mehdinin zuhur tarihini söylemiş ve bu tarihin Said Nursi Hazretlerinin belirttiği zaman kesitiyle birebir örtüşmesi, hadis-i şeriflerde belirtilen Mehdi zuhur alametlerinin de aynı zaman dilimine rastlaması oldukça düşündürücüdür.

Öyleyse, ortada hep gözden kaçan bir Kıyamet Gerçekliği apaçık durmaktadır. Yaşlı ve yorgun evrenin sonsuza kadar dinlenme, bir kağıt gibi dürülme zamanının yaklaşıyor olması bu araştırmamızın konu kapsamı içinde olmayan bir şeydir; ama konu Mehdi olunca onun bir adım ötesinde İsa Mesih, onun da bir adım ötesinde Kıyamet, zorunlu olarak karşımıza çıkıyor. Bizim esas meselemiz ve davamız Mehdi olmasına karşın ister istemez bu alana da girmek zorunda kaldık. Bu da çalışmamıza çok ilginç bir renk kattı sanırım. Öyleyse, Mesih'i de anımsamak ve onun üzerinde durmak bizim için kaçınılmaz bir gerçeklik olacaktır.

SON GAVS, SON MEHDİ;

SON RİSALE-İ NUR BİR SONUN MU HABERİ?

Tarikat sahasına bakıldığında her ne kadar da herkes kendi mürşidini "gavs" bilse de ,ortada gerçek bir gavsın esinlerine rastlanılmamakta. Çoğu kendini gavs zanneden kişi ise, apaçık bir

yanılgı içerisinde. Çünkü, Gavsların birer birer gayba çekilmesi ne anlama geliyor acaba? Tarikatçıların "Bizim mürşidimiz gavstır"larına bakılırsa 2006 yılı itibarıyla dünyanın çeşitli yerlerinde bulunan en az "beş yüz" gavsın varlığından söz etmek gerekir. Oysa Mehdi Aleyhisselamın hayatta olduğu şu tarih itibarıyla meydanda "gavsın" olmaması icap eder. Çünkü Mehdi Aleyhisselam hadis-i şerifin ifadesiyle zamanın en hayırlısıdır. Oysaki cifri tarihle henüz mehdiye Gavslık mertebesi verilmiş değildir. Mehdi Aleyhisselamın zuhuru nun başlangıcı seksenli-doksanlı yıllar arasına yayılırsa 1980'li yıllar itibarıyla Allahın halifesi sayılan son gavsın da gayba çekilmiş olması gerekir. Çünkü onlar da bazen yüz, bazen bin yıl zaman dilimlerinde dünyaya gelen ve Allahın yeryüzünde halifesi olan zatlardır. Şeyhlik müessesesi Kıyamete kadar devam etmekle birlikte "gavsiyetin bitmesi" batında kalması, bir daha da yeryüzüne gavsın gelmemesi gerekir. Çünkü o hakiki beklenen gavs geldiğinde Güneşin batıdan doğması da yaklaşmış olmalıdır. Çünkü meydanda Mehdi Aleyhisselam vardır ve onun vefatından sonra bir gavsın gelmesi çok uzak bir ihtimaldir. Dolayısıyla, Ahirzaman Mehdisi Mehdiyette halkasının ve Velayet mertebesinin sonu ve sonucusudur..

Yani ondan sonra asla ve kata mehdi gelmeyecektir; bu aynı zamanda bir müceddidin de kesinlikle gelmeyeceği anlamına gelir ki, Said Nursi hiç kimsenin Risale-i Nur yazmaya yeltenmemesini öğütler ve bu eserin hakikat yolunun son manevi Kuran tefsirinin bir öncüsü olduğunu söyler. Bu kareleri yan yana koyduğumuzda ortaya insanlığın farkında olmadığı çok korkunç bir gerçek çıkıyor:

Bir sona mı yaklaşıyoruz. Evet, çok acı; bir sona doğru yaklaşıyoruz. Risale-i Nur müellifinin ölüm tarihi 1960. Üzerine yüz yıl daha koyarsanız 2060 tarihi çıkar. Son gavsın ölümü 1970 yılı olsa yüz yıl sonra 2070 tarihi çıkar. Mehdi Aleyhisselamın iveladet tarihi 1970-80 alınır 2070-80 çıkar. Bu tarihler acaba Kıyametin haberi olabilir mi? Eğer her yüz yılda bir müceddit geliyorsa, gavs geliyorsa ortaya karmakarışık bir sonuç çıkar. Ya bu tarihler geçilecektir, müceddit gavs gelmeyecektir. Ya da Kuranda işaret edilen Kıyamet tablosuna yavaş yavaş adım atılmış olacaktır.

Hz. Mehdînin üç vazifesi

Bediüzzaman ve Risale-i Nur denilince, helâket ve felâketlerle dolu, îmanların ve İslâmî hayatın tehlikeye düştüğü asrımızda, beşeriyeti bu girdaptan kurtarmak için cansiperâne mücadele veren bir İslâm kahramanı ve onun kaleme aldığı müstesnâ bir külliyat hatıra gelir.

Günümüzde şüphesiz îman ve Kur'ân'a ihlas ve sadakatle hizmet eden birçok cemaat vardır. Ancak bu konuda Bediüzzaman ve Risale-i Nurların yerinin önemi ve büyüklüğü tartışma götürmez. Ehemmiyeti üzerinde bir parça durduğumuz bu kutsî hizmet için varlığını ortaya koyan, onun için yaşayan, bu uğurda ölümü dahi göze alan Bediüzzaman'ın, bir ihsan-ı İlâhî olarak değerlendirdiği Risale-i Nur Külliyatı sayesinde îmanlarını kurtaran yüzbinlerce, hatta milyonlarca insan, Bediüzzaman'ın îmandaki tecdidi başarıyla yaptığının birer delilidir.

İşte Bediüzzaman'ın üstlendiği bu muazzam hizmet sebebiyle eserleriyle îmanlarını kurtaran nice insan ona büyük bir muhabbet ve hürmetle bağlanmış, yüzyüze olduğu gibi mektuplarıyla da bu duygularını ifade etmeye çalışmışlardır.

Bediüzzaman, birçoğunun içlerinde sakladığı, bir kısmının da dile getirme ihtiyacı hissettiği bu duygu ve düşüncelerini öğrendiğinde meselenin açıklığa kavuşturulması gerektiğini görmüştü. “Nur'un ehemmiyetli ve çok hayırlı bir şakird”inin, çok kişi namına sorduğu, **“Nur'un halis ve ehemmiyetli bir kısım şâkirdleri, pek musırrane olarak âhîrzamanda gelen Âl-i Beytin büyük bir mürşidi seni zannediyorlar ve o kadar çekindiğin halde onlar ısrar ediyorlar. Sen de bu kadar musırrane onların fikirlerini kabul etmiyorsun, çekiniyorsun. Elbette onların elinde bir hakikat ve kat'î bir hüccet var ve sen de bir hikmet ve hakikate binâen onlara muvafakat etmiyorsun. Bu ise tezattır, her halde hallini istiyoruz**” şeklindeki soruya bir mektupla cevap vermişti.

Bediüzzaman, bu mektubunda, o has Nurcuların ellerinde bir hakikat bulunduğunu ifade edip iki cihette tabir ve tevil gerektiğini söylüyordu.

Mehd-i Âl-i Resûlün temsil ettiği kudsî cemaatinin şahs-ı mânevîsinin îman, hayat ve şeriat olmak üzere üç devresi bulunmaktaydı. Çabuk Kıyamet kopmaz, beşer bütün bütün yoldan çıkmazsa, o vazifeleri onun cemiyeti ve seyyidler cemaati yapacaktı.

Bediüzzaman îman, hayat ve şeriat olarak sıraladığı bu üç vazifeden birincisi ve en önemlisinin îmanları muhafaza etme ve kurtarma olduğunu söylüyordu. Çünkü fen ve felsefenin tasallutu, maddecilik ve tabiatçılık taûnunun yaygınlaşmasıyla îmanlar tehlikeye düşmüştü.

Bu vazife o kadar önemliydi ki, hem dünyayı, hem herşeyi terk etmeyi, hem de çok zaman tetkikatla meşguliyeti gerektiriyordu. Onun için de bu vazifeyi bütününüle bizzat Hz. Mehdî'nin yapmasına ne vakit ve ne de o günkü durum müsaade ederdi. Hz. Mehdî, bu vazifeyi ihlas, sadakat ve tesanüd sıfatlarına tam sahip olan bir kısım talebelerle yapacaktı. Bediüzzaman, bu talebelerin her ne kadar az da olsalar, mânen bir ordu kadar kuvvetli ve kıymetli olduklarını belirtir.

İkinci vazifesi hilafet-i Muhammediye ünvanı ile şeâir-i İslâmiyeyi ihya etmektir. Hz. Mehdî, bunu, İslâm âleminin birliğini dayanak noktası yapıp gerçekleştirecek, insanlığı maddî ve mânevî tehlikelerden ve gadab-ı İlâhîden kurtaracaktı. Bunun için ise milyonlarca ferd lâzımdı.

Üçüncü vazifesi de ehl-i îmanın mânevî yardımları, ulemâ ve evliyanın, bilhassa kuvvetli ve sayıca çok ve milyonları aşan seyyidler cemaatinin iştirakiyle zamanın inkılablarıyla zedelene Kur'ân ahkâmını ve Şeriat-i Muhammediye kânunlarını yeniden tesis etmesiydi. Hz. Mehdî bu noktada İsevî ruhanîleriyle de ittifak edip İslâma hizmete çalışacaktı.

Bediüzzaman, Hz. Mehdî'nin hizmet seyrini böylece hatırlattıktan sonra şu ifadeleri kullanıyor:

“Şimdi hakikat-i hal böyle olduğu halde, en birinci vazifesi ve en yüksek mesleği olan

İmanı kurtarmak ve İmanı, tahkikî bir surette umuma ders vermek, hatta avamın da İmanını tahkiki yapmak vazifesi ise, mânen ve hakikaten hidayet edici, irşad edici mânâsının tam sarahatini ifade ettiği için, Nur Şakirdleri bu vazifeyi tamamıyla Risale-i Nur'da gördüklerinden, ikinci ve üçüncü vazifeler buna nisbeten ikinci ve üçüncü derecededir diye, Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsini haklı olarak bir nevi Mehdî telakki ediyorlar. O şahs-ı mânevînin de bir mümessili, Nur Şakirdlerinin tesanüdünden gelen bir şahs-ı mânevîsi ve o şahs-ı mânevîde bir nevi mümessili olan biçâre tercümanını zannettiklerinden, bazan o ismi ona da veriyorlar. ” (27)

İfadeler gâyet açık değil mi? Başka bir yerde yer alan şu ifadeler de bu minvalde: “Hem bu üç vezâifi (İman, hayat, şeriat) birden bir şahısta yahut cemaatte bu zamanda bulunması ve mükemmel olması ve birbirini cerh etmemesi pek uzak, âdetâ kâbil görülmüyor. Âl-i Beyt-i Nebevînin (a.s.m.) cemaat-i nûraniyesini temsil eden Hz. Mehdî'de ve cemaatindeki şahs-ı mânevîde ancak içtimâ edebilir.” (28)

Yoruma açık ifadeler mi, net gerçekler mi?

Yukardaki ifadeler bize birkaç gerçeği birden hatırlatıyor:

Birincisi: Hz. Mehdî'nin İman, hayat ve şeriat olmak üzere üç önemli görevi vardır.

İkincisi: Bu vazifeler zamana bağlı olduğu için hepsini birden yapmasına Hz. Mehdî'nin ne zamanı yetmekte, ne de hali elvermektedir. Çünkü Mehdî'nin her halinin harika olması beklenmemelidir. Bu gerçeğe risalelerde de temas edilir. İman, hayat ve şeriat vazifelerinin üçünü birden bu zamanda uygulamanın, bütün dünyanın vaziyetini değiştirmeyi gerektirdiği, beşeriyette carî olan âdetullaha uygun düşmediği için en büyük meseleyi esas yapacağı belirtilir. (29)

O halde bu üç vazife Hz. Mehdî'ye ait olduğuna, onun da hepsini birden fiilen yapmasına şartlar da, ömrü de yetmediğine göre geride kalan ikinci ve üçüncü vazifeleri kim yapacaktır?

Şahs-ı mânevîsi. Evet, onun başlattığı, temelini attığı bu hizmetleri şahs-ı mânevîsi sürdürecektir.

Üçüncüsü: Birinci vazife olan İman hizmetinin diğer vazifelere önceliği vardır. Bu olmadan diğerleri olmaz. Diğerleri birincisine binâ edilecek ve onun kaçınılmaz sonucu olacaktır.

Dördüncüsü: İkinci ve üçüncü vazifeler ehl-i İmanın da desteğiyle gerçekleşecektir.

Beşincisi: Bediüzzaman, bu şahs-ı mânevînin bir temsilcisidir.

Bunlar bahsi geçen mektuptan anlaşılan son derece açık ve net hakikatlerdir. Risale-i Nur'un

başka yerlerinde zikredilen ifadeler de bu gerçeği teyid etmektedir.

Yalnız mektupta birinci vazife, yani îman hizmeti anlatılırken yer verilen bir kısım ifadeler var ki dikkatle bakılmadığında kafa karıştırabilmekte, yanlış anlaşılabilen, hatta bazılarını mehdî bekler hale getirmektedir. Şimdi bu ifadelere birlikte bakalım:

“... Hz. Mehdî'nin, o vazifesini bizzat kendisi görmeğe vakit ve hal müsaade edemez. Çünkü, hilafet-i Muhammediye (a.s.m.) cihetindeki saltanatı, onun ile iştigale vakit bırakmıyor. Herhalde o vazifeyi ondan evvel bir taife bir cihette görecek. O zât, o taifenin uzun tasdikâtı ile yazdıkları eseri kendine hazır bir program yapacak, onun ile bu vazifeyi tam yapmış olacak.”

Meseleye, Bektaşinin namaz kılmayışına gösterdiği mazeret cinsinden bir anlayışla yaklaşırsa, elbette yukardaki ifadelerden başka mânâlar da çıkarılabilir.

Fakat öncelikle mektubun, hatta Risale-i Nur'daki aynı konuların bütünlüğü, tamamlayıcılığı çerçevesinde bakılmalıdır ki, sağlıklı sonuç alınabilsin.

Îman, hayat ve şeriat vazifelerini Hz. Mehdî ve şahs-ı mânevîsinin yapacağı açık.

Birinci vazife olan îman hizmetini, büyüklüğü ve önemi sebebiyle bütünüyle yapmaya Hz. Mehdî'nin ömrünün de, halinin de elvermeyeceği de kesin.

Hayat ve şeriat vazifelerini onun şahs-ı mânevîsinin riyasetinde seyyidler ve ehl-i îman cemaatleri yapacağı konusunda ise hiçbir tereddüt yok.

Birinci vazifeyi Risale-i Nur'un îfa ettiği de açık açık belirtiliyor.

O zaman, nerde kaldı ki yeni bir mehdî beklenilsin ve yukardaki ifadelerden farklı mânâlar çıkarılsın. Şu var ki burada imtihan sırrı gereği biraz perdeli gidilmiş.

Mehdî ile şahs-ı mânevîsi öylesine özdeşleşmiş ki, âdetâ bunları birbirisiz düşünemeyiz. Nitekim burada da Mehdî ile şahs-ı mânevîsi birbirlerinin yerine kullanılmış, zaman zaman “şahs-ı mânevî,” zaman zaman da onun “temsalcisi” nazara verilmiş. Konuya bir bütün olarak bakıp cümleleri dikkatle okumadığımızda elbet yanlış mânâlar çıkarılabilecektir.

Şimdi yukardaki cümleleri bu çerçevede açıklamalarla anlamaya çalışalım:

“... Hz. Mehdî'nin, o vazifesini (îman hizmetini) bizzat kendisi görmeğe vakit ve hal müsaade

edemez. Çünkü, (ikinci vazifesi olan) hilafet-i Muhammediye (a.s.m.) cihetindeki saltanatı, onun ile iştigale vakit bırakmıyor. (Birincisine vakti yetmezse ikincisine hiç yetmez. Bu ikinci vazifeyi şahs-ı mânevîsi yürütecektir.) Herhalde o vazifeyi ondan evvel (yani ikinci vazifeyi gerçekleştiren şahs-ı mânevîden önce) bir taife (temsilcisi) bir cihette görecek. O zât (yani ikinci ve üçüncü vazifeleri yürütecek şahs-ı mânevî), o taifenin (temsilcinin) uzun tasdikâtı ile yazdıkları eseri kendine hazır bir program yapacak, onun ile bu vazifeyi tam yapmış olacak.”

Daha açık bir ifadeyle, “Hz. Mehdî'nin üç vazifesinden birincisini bütünüyle yapmaya ne vakti ve ne de durumu elvermemektedir. Nerde kaldı ki şeâiri ihya olan hilafet-i Muhammediye vazifesini yapmaya vakti ve hali müsaade etsin. Bu ikinci vazifeden önce program mahiyetinde bir kısım eserler olmalı. İkinci ve üçüncü devreleri gerçekleştirecek olan şahs-ı mânevî de bu eserleri program yapmalı, Tâ ki bu devrelerde de devam edecek olan îman hizmeti bütünüyle yapılabilsin.”

Burada zikri geçen hazır program Risale-i Nur, o programla hareket edecek olan da şahs-ı mânevîdir.

Hayat-i Harranî, Marûf-u Kerhî ve Abdülkadir Geylânî gibi Hay ismine mazhar olup tasarruflarını, vefatlarından sonra da hayatlarındaki gibi sürdüren bu üç evliyaya, en dehşetli bir çağda çetin bir görev üstlenen Hz. Mehdî'nin de dahil olması akıldan uzak değil. Hz. Mehdî, her ne kadar maddeten olmasa da mânen, ruhen tasarrufunu devam ettirecek, şahs-ı mânevînin temsilciliğini ve o şahs-ı mânevîye olan desteğini sürdürecektir, duâ edecek, programın uygulanmasında yardımcı olacaktır.

Kanaatimize göre onun ruhaniyeti, o şahs-ı mânevî içerisinde vefatından sonra da temsilciliğini sürdürecektir. Programı da onun mânevî öncülüğünde şahs-ı mânevîsi uygulayacaktır. Görünürde o şahs-ı mânevînin önünde temsilci denebilecek başka birileri bulunsa bile—kaldı ki bunu meşvereti esas alan bir şûrâ gerçekleştirebilir—programı hazırlayan Hz. Mehdî'ye tâbi olmaktan öte birşey yapamayacaktır. Program uygulayıcısının hazırlayıcıdan daha büyük olması düşünülemez. Tâbi olan ne kadar büyük de olsa metbûunu, yani tâbi olduğu kimseyi geçemez. Geniş fütûhâtı gerçekleştiren Hz. Ömer'in Resûl-ü Ekremi aşamadığı, aşamayacağı gibi.

Kaldı ki, Risale-i Nur'un hizmet prensipleri içerisinde şahsa değil, şahs-ı mânevîye ağırlık verilir. Nazara verilen ferd değil, şahs-ı mânevîdir. Fazilet, başarı, üstünlük şahs-ı mânevîindir. Külliyyatta yer alan ifadelerde bu gerçeği açıkça görebiliriz. Burda geçen Risale-i Nurları program yapacak zattan da maksadın yine şahıs değil, şahs-ı mânevî olduğu Risale-i Nur'un esprisine en uygun yaklaşım tarzı olsa gerek. Nitekim şu hatıradan da bunun teyid edildiğini görüyoruz. Hatıra 1930'lu yıllara ait. Bir Nur Talebesi rüyasında önemli hizmetler veren sarıklı bir genç görür. Hz. Üstad, rüyanın yorumunu yaparken, bu gencin Hulusi'yle omuz omuza verecek, belki de onu geçecek ve kuvve-i velâyetle meydana atılacak bir kimse olduğundan bahseder. (30)

Hız. Üstad, rüyanın üzerinden yirmi kûsür sene geçtikten sonra, Isparta'daki—bugün müze olarak kullanılan—dersanede Tahirî, Zübeyr, Sungur, Bayram, Ceylan ve diğer birkısım talebelerinin bulunduğu bir sohbette, onlara, “Sarıklı genç hanginiz?” diye sorar. Talebeleri sessizliği tercih ettiklerinde de, **“Hiçbiriniz o sarıklı genç değilsiniz. Ancak o, hepinizden meydana gelen şahs-ı mânevînin tâ kendisidir**” (31) şeklinde bir açıklama yapar.

Sikke-i Tasdik-i Gaybî'de İmam-ı Ali, Gavs-ı Azam ve Osman-ı Halidî gibi zâtların âhîrzamanda gelecek zâtın makamını Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsinde keşfen görüp işaret ettikleri, bazan da o şahs-ı mânevîyi bir hadimine verip, o hâdimine mültefitâne baktıkları kaydedilir. Burada da Bediüzzaman, sonra gelecek o mübarek zâtın Risale-i Nur'u program yapacağını belirtmektedir ki, bunun da yine şahs-ı mânevî olduğu anlaşılmaktadır. Çünkü mektubun devamında, *“bazı cihetlerle birinci vazifede pişdarlık eden Nur Şakirdlerinin şahs-ı mânevîsini temsil eden o âciz kardeşine veriyorlar*” diyerek o şahs-ı mânevînin yapacağı üç vazifeden birincisini, yine şahs-ı mânevîyle birlikte yapacağı anlaşılmaktadır. (32)

Asıl olan ihlasla hizmet

Bediüzzaman, kendisine Mehdîlik isnadıyla yazı yazan bir talebesinin mektubuna verdiği cevapta şöyle demektedir:

“Âhir fıkrasında ‘Muhbir-i Sadık’ın haber verdiği mânevî fütûhât yapmak, zulûmatı dağıtmak zaman ve zemini hemen hemen gelmiş’ diye fıkrasına, bütün ruh u canımızla rahmet-i İlahiyeden niyaz ve temennî ediyoruz” diyor, böyle şeylerle uğraşma yerine asıl olan vazifeye dikkatleri çekiyor, **Fakat biz Risale-i Nur şâkirdleri ise; vazifemiz hizmettir, vazife-i İlâhiyeye karışmamak ve hizmetimizi Onun vazifesine binâ etmekle bir nevi tecrübe yapmamak olmakla beraber, kemmiyete değil, keyfiyete bakmak; hem çoktanberi sükût-u ahlâka ve hayat-ı dünyeviyeyi her cihetle hayat-ı uhreviyeye tercih ettirmeğe sevk eden dehşetli esbab altında Risaletü'n-Nur'un şimdiye kadar fütûhâtı ve zındıkların ve dalâletlerin savletlerinin kırılması ve yüzbinler bîçârelerin imanlarını kurtarması ve herbiri yüze mukabil binler hakiki mü'min talebeleri yetiştirmesi, Muhbir-i Sadıkın (a.s.m.) ihbarını aynen tasdik etmiş ve vukûât ispat etmiş ve ediyor ve inşaallah daha edecek.**”

Hadiselerin tasdik ve vukûâtın ispat ettiği, Muhbir-i Sadık'ın, yani Resûl-ü Ekremin (a.s.m.) âhîrzamanla ilgili olarak verdiği haber Hız. Mehdî'nin gelişinden başka ne olabilir?

Bu ifadelerden sonra Bediüzzaman, Risale-i Nur, **“Öyle kökleşmiş ki, inşaallah hiçbir kuvvet, Anadolu'nun sinelerinden onu çıkaramaz**” cümlesine yer vermekte ve şu ifadeleri kullanmaktadır:

“Tâ âhîrzamanda, hayatın geniş dairesinde asıl sahipleri, yani Mehdî ve şâkirdleri,

Cenab-ı Hakkın izniyle gelir, o daireyi genişlendirir ve o tohumlar sümbülленir. Bizler de kabrimizde seyredip Allah'a şükrederiz. ” (33)

Bu ifadeler de yukarıda olduğu gibi Hz. Mehdî ve cemaatinin daha önce belirttiğimiz üç vazifesini göz önüne getirdiğimizde Hz. Mehdî'nin ilerde geleceği değil, birinci ve en önemli vazifesini yaptığını göstermektedir. Onun attığı tohumlar hayat ve şariat devrelerinde şahs-ı mânevînin, seyyidler cemaati ve ehl-i îmanın gayretleriyle sümbüllenecek, dal budak salacak, meyvelerini verecek, o da bütün bu gelişmeleri kabrinden sevinçle seyredecektir.

Demek oluyor ki, birkısım zâtları bekler durumda olmak, Risale-i Nur'un ruhuna ters düşer. Çünkü Risale-i Nur'da şahıs değil, şahs-ı mânevî ön plandadır. Şahıslar o şahs-ı mânevîye adabte olabildikleri ölçüde değer kazanırlar.

Peki, neden şahs-ı mânevî? Niçin Bediüzzaman özellikle bunun üzerinde durmaktadır?

Niçin şahs-ı mânevî

“Sizi bütün duâlarında, ‘Bizi kurtar! Bize merhamet et! Bizi koru!’ gibi bütün mütekellim-i maalgayr sigalarında bilâistisnâ dahil edip, kesretli cesetler ve birtek ruh hükmünde şirket-i mâneviyemizin düsturlarıyla çalışan ve sizin sıkıntınız ile sizden ziyade alakadar olan ve şahs-ı mânevînizden himmet ve meded ve sebat ve metanet ve şefaata bekleyen kardeşiniz Said Nursî .” (34)

Bediüzzaman böyle diyor; şahs-ı mânevîden himmet, meded, sebat, metanet ve şefaata beklediğini söylüyor.

Bediüzzaman, şahs-ı mânevîye bu kadar önem verdiği halde, biz, zaman zaman, herşeyi şahıslardan beklercesine, “Hz. Mehdî mâdem âhircamanda gelecek görevli bir zât ise bütün bu görevleri bizzat kendisinin yapması gerekmez miydi? ” gibisinden sorulara muhatap olabiliyoruz.

Hz. Mehdî, gerek bu üç vazifeyi ve gerekse hadislerde anlatılmakta olan diğer önemli vazifeleri tek başına değil, temsil ettiği kudsî cemaatinin şahs-ı mânevîsiyle birlikte yapacaktır.

Önce şahs-ı mânevî ne demek, onu anlamaya çalışalım.

Şahs-ı mânevî, şahıslardan meydana gelen bir toplum, cemaat, cemiyet veya şirketin aralarında kurdukları mânevî ortaklığa verilen bir isimdir. Aynı inanç, duygu ve düşünceleri paylaşan, birbirlerine kopmaz bağlarla bağlanan, büyük bir dayanışma içerisinde olan kimselerin meydana getirdikleri mânevî ve tüzel kişidir. O, bir fert ve kişi olarak görülmez, ama kenetlenmiş kişilerden meydana gelen güçlü bir toplum ve cemiyet, âdetâ tek bir ruh ve tek bir vücut haline gelmiş sağlam cemaat olarak kendini gösterir.

Her asırda dine, îmana hizmet, İslâmı yenilemek, güçlendirmek için mücedditler, mürşidler, bir nevi mehdîler gelmiştir. İmam-ı Âzam, İmam-ı Şâfiî, Beyazid-i Bistamî, Gavs-ı Âzam Şah-ı

Geylanî, İmam-ı Gazalî, İmam-ı Rabbânî, Mevlânâ Celaleddin-i Rumî gibi büyük ve harika zatlar, önemli hizmetler vermiş, hem kendi çağlarını, hem de sonraki çağları hizmet, irşad ve eserleriyle aydınlatmışlardır. Zamanları ferdiyet zamanı olduğu için o ferîd ve kutsî dahîler fazlasıyla kifayet etmişler, bozulmuş âlemi ıslaha çalışmışlardır.

Bugün ise şartlar tamamen değişmiş, küfür ve dalâlet komite ve cemaatleri, şahs-ı mânevî halinde İslâma hücumu geçmiş, toplumun her kesimi ve hayatın her yönü bu yıkım ve dejenerasyondan payına düşeni almıştır.

Onun içindir ki Bediüzzaman, bir çok mektubunda ısrarla cemaat ve şahs-ı mânevînin önemi üzerinde durmaktadır. Üzerine basa basa, zamanın, cemaat ve şahs-ı mânevî zamanı olduğunu belirtmekte, büyük ve bakî hakikatlerin fânî, âciz ve sükût edebilir şahsiyetlere binâ edilemeyeceğini,(35) cemaatin ruhu olan şahs-ı mânevînin daha metin, dinin hükümlerini uygulamada daha muktedir, istikâmetle giden bir şahs-ı mânevînin ise daha ziyade parlak ve kâmil olacağını,(36) uhuvvet ve samimi tesanüde dayalı bir cemaatin şahs-ı mânevîsinin çok kerametler gösterebileceğini, bir veliyy-i kâmil hükmüne geçebileceğini, inayetlere mazhar olacağını (37) söylemekte, **“Şahıs ne kadar dahî, hatta yüz dahî derecesinde olsa, bir cemaatin mümessili olmazsa, bir cemaatin şahs-ı mânevîsini temsil etmezse; muhalif bir cemaatin şahs-ı mânevîsine karşı mağluptur**” (38) demektedir. Bu önemli hakikati İhlas Risalesinde formülleştirmeyi de ihmal etmemiştir:

“Ehl-i dalâlet ve haksızlık—tesanüd sebebiyle—cemaat sûretindeki kuvvetli bir şahs-ı mânevînin dehâsıyla hücumu zamanında, o şahs-ı mânevîye karşı, en kuvvetli olan ferdî mukâvemetin mağlup düştüğünü anlayıp ehl-i hak tarafındaki ittifak ile bir şahs-ı mânevî çıkarıp, o müthiş şahs-ı mânevî-i dalâlete karşı, hakkaniyeti muhafaza ettirmek.”

Aynı yerde şu önemli noktaya da işaret eder: **“Hadis-i sahihle, âhîrzamanda İsevîlerin hakiki dindarları ehl-i Kur’ân ile ittifak edip, müşterek düşmanları olan zındıkaya karşı dayanacakları gibi, şu zamanda dahi ehl-i diyanet ve hakikat, değil yalnız dindaşı, meslektaşı, kardeşi olanlarla samimî ittifak etmek, belki Hıristiyanların hakiki dindar ruhanîleri ile dahi, medar-ı ihtilaf noktaları muvakkaten medar-ı münakaşa ve niza etmeyerek, müşterek düşmanları olan mütecaviz dinsizlere karşı ittifaka muhtaçtırlar.**” (39)

Dinsizliğin tarihte emsali görülmedik bir tarzda bir şahs-ı mânevî teşekkül ettirip hücumu geçtiği bir zamanda şahs-ı mânevîye dayanılmazsa nasıl mukabele edilebilir?

Deccalizm ve Süfyanizmin şahs-ı mânevî halinde yürüttüğü dehşetli faaliyetlerin karşısına hiçbir şeye âlet, tâbî ve basamak olmayan, hiçbir garaz ve maksatça kirletilemeyen, mânevî, makbul, zararsız nuranî makam ve uhrevî rütbeleri dahi hedef edinmeyen, sadece ve sadece rıza-yı İlahîyi ve âhireti hedef alan, hiçbir şüphe ve felsefeyle mağlup edilmeyen Kur’ân’ın bu asra bakan bir mânevî mucizesi olan Risale-i Nur ve şahs-ı mânevîsi, elbetteki ehl-i îmanla omuz omuza verip karşısına bir kale gibi dikilecek, hücumları fedakârâne göğüsleyecek ve bertaraf edecektir.

Mehdînin müjdelenmesi

Lidersiz, başkan veya başbakansız hükümet düşünülmemeyeceği gibi kutupsuz da mânevî bir dünya düşünülemez.

Mânevî hükümetin başkanına kutup adı verilir. Kutbu'l-aktap, gavs veya gavs-ı âzam diye de anılır.

Her memleketin bir kutbu olabileceği gibi çoğunlukla Hicaz'da hepsinin de başkanı durumunda olan bir kutb-u âzam bulunur.

Kutb-u azam veya gavs-ı âzam kutbiyet, gavsiyet ve ferdiyet makamlarını da üzerinde bulundurur.

Aktap-ı Erbaa adıyla şöhret bulmuş dört kutup vardır ki bunlar Abdülkadir Geylanî, Ahmed-i Rifaî, Ahmed-i Bedevî, İbrahim-i Desukî'dir. Bazan dördüncüsünün yerine Ebû'-Hasen-i Şâzelî zikredilir.

Kutb-u âzamla birlikte iki imam daha bulunur. Bunlardan soldaki mülk, sağdaki de melekût âlemini yönetir. Bu iki imam kutb-u âzamdaki tamamen bağımsız ve kutb-u âzamanın tasarrufu dışındadırlar, onu tanımaya mecbur değildirler.

Kutuplar hakikat-ı Muhammediyenin temsilcisi olarak görev yaparlar. Ona vâris olur, vazifesini yürütmeye çalışırlar.

Dünya ayakta durdukça kutuplar da, imamlar da vazife başında olacaklardır.

İşte Bediüzzaman, gizlenmeye lâayık, büyük bir sır olarak gördüğü bu konuyla ilgili bir gerçeği anlatırken, eskiden Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsini sözkonusu olan iki imamdan biri zannettiğini, fakat gerçekte onun ferdiyet makamında bulunduğunu anladığını söyler ve şöyle der:

“Ben eskiden Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsini, o imamlardan birini zannediyordum. Şimdi anlıyorum ki, gavs-ı âzamda kutbiyet ve gavsiyetle beraber ferdiyet dahi bulunduğundan, âhircamanda şâkirdlerinin bağlandığı Risale-i Nur, o ferdiyet makamının mazharıdır. ” (40)

Bu derece büyük bir makamda bulunan Risale-i Nur'un; çağlara damgasını vurmuş, yerdeyken Arş-ı Âzamı seyredabilen Abdülkadir-i Geylânî, İmam-ı Rabbanî gibi büyük kutupların ilgisini çekmemesi düşünülemez.

Abdülkadir Geylânî'nin asırlar ötesinden bakıp Bediüzzaman'ın çekeceği sıkıntıları görüp ona, “*Korkma, şüphesiz sen inayet gözüyle korunmaktasın*

” “

Zamanın Abdülkadir'i, yani gavs-ı âzamı ol

” diye hitap ettiğini görüyoruz. (41)

İmam-ı Rabbanî, büyük zatlardan naklen, mütekelliminden ve ilm-i kelâm ulemâsından birisi gelip, bütün îman ve İslâm hakikatlerini ap açık bir sûrette izah ve ispat edeceğini bildiriyor.

Burada bir not düşen Bediüzzaman, “**Zaman ispat etti ki, o adam, adam değil, Risale-i Nur'dur. Belki ehl-i keşif Risale-i Nur'u ehemmiyetsiz olan tercümanı ve nâşiri suretinde—keşiflerinde—müşahede etmişler; ‘bir adam’ demişler**

” (42) diyor.

Birinci Şuâ'da, Kur'ân'ın Risale-i Nur'a ve asrımıza bakan âyetlerine yer verilirken yirmisekizinci âyete cifir hesabıyla bakılıp Hz. Mehdî'nin asrımızda geleceğine işaret edilerek şöyle denilir:

“... Eğer şeddeli ‘mim’ler dahi şeddeli ‘lam’lar gibi bir sayılsa, o vakit bin iki yüz seksen dört eder. O tarihte Avrupa kâfirleri devlet-i İslâmiyenin nurunu söndürmeğe niyet ederek on sene sonra Rusları tahrik edip Rus'un doksan üç muharebe-i meş'ûmesiyle (uğursuz savaşıyla) âlem-i İslâmın parlak nuruna muvakkat bir bulut perde ettiler. Fakat bunda Resâiliü'n-Nur Şâkirdleri yerinde Mevlânâ Halid'in (k.s.) şâkirdleri o bulut zulümâtını dağıttıklarından, bu âyet bu cihette onların başlarına remzen parmak basıyor. Şimdi hatıra geldi ki, eğer şeddeli ‘lam’lar ve ‘mim’ ikişer sayılsa bundan bir asır sonra zulumatı dağıtacak zâtlar ise, Hazreti Mehdî'nin şâkirdleri olabilir. ” (43)

Mevlânâ Halid geçen asrın müceddidi olduğuna göre bir asır sonra gelecek yirminci yüzyılın karanlıklarını dağıtacak müceddid, âhırzamanın büyük Mehdîsinden başka kim olabilir? Mevlânâ Halid'in Divan'ında yer alan duâsında geçen şu ifadeler de anlamlı değil mi? “**İmam-ı Rabbanînin her iki gözü mesabesinde olan 'Said' ile 'Urvetü'l-Vüskà Masum' hürmetine...**” (44)

İslâmiyet ve Kur'ân için kullanılan sağlam kulp, tutunulacak kopmaz ip anlamına gelen Urvetü'l-Vüskà, Kur'ân'ın bu asra bakan bir tefsiri olan Risale-i Nur için de kullanılmaktadır.

Evliyalardan bir kısmının, keşiflerinde Hz. Mehdî'nin ne zaman geleceğini açıkça belirttiğini de görmekteyiz. Emirdağ Lâhikası'nda eski evliyanın bir kısmının gaybî kerametlerinde Risale-i Nur'u âhırzamanın hidayet edicisi (Mehdîsi) olarak keşfettikleri kaydedilir. (45)

Bediüzzaman'ın kontrolünden geçip Barla Lâhikası'nda yer alan bir mektubunda talebesi Küçük Ali; İmam-ı Ali (r.a.), Şah-ı Geylânî (r.a.) ve umum müçtehidlerin Risale-i Nur'u haber

verdiklerini, her asırda gelen müceddid ve velilerin keşfiyatlarında “*Doğudan bir nur çıkacak, birisi gelecek*” diye Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsini müjdelediklerini; onun önem ve kıymetini, emr-i Peygamberî (a.s.m.) ile ümmet-i Muhammed'in (a.s.m.) duâlarında âhirzaman fitnesi ve Deccalın şerrinden Allah'a sığınmaları, Deccalın maddî ve mânevî tahribatını Risale-i Nur'un tamir etmesinin gösterdiğini söylemekte ve kendi hükmünü de açıkça şöyle ortaya koymaktadır:

“Asırlardan beri beklenen ve muntazır kalınan zât, Risale-i Nur imiş.” (46)

Asırlardır beklenen zât Mehdîden başka kimdir acaba?

Mevlanâ Hasenü'l-Adevî, İmam-ı Şârânî'nin Kitabü'l-Yevakitü'l-Cevahir'inde yer verilen bir keşfe göre, “*Mehdî-i âhirzaman, 1255 (Rûmî) senesinin Şaban ayının 15. gecesini dünyaya gelecektir,*” demektedir. Bunu Şeyh Hasan-ı Irakî'den nakletmekte, şeyhleri Ali Havasî Hazretlerinin de buna muvafakat ettiğini bildirmektedir. (47)

Hacı Zihni Efendi bu keşfi naklettiği sayfanın kenarına düştüğü Haşiyede 1294 H. tarihini kaydetmiştir ki, bu tarih Bediüzzaman'ın doğum tarihidir.

Bir hadiste Hz. Mehdî'nin Hicaz tarafından çıkıp genç yaşta Şam şehrinin minberine çıkacağı, hutbe okuyacağı nakledilmiştir. (48) Bediüzzaman'ın ise menbaı Hicaz olan Ehl-i Beytten geldiği, Şam Emevî camiinde yüze yakın âlimin bulunduğu bir cemaate, sonradan Hutbe-i Şâmiye adıyla neşrettiği meşhur hutbesini okuduğu bilinmektedir.

Mektûbât'ta yer alan şu rüyayı sadıka da konuya ışık tutacak ehemmiyettedir. Burada denilmektedir ki:

“Eski Harb-i Umumîden evvel ve evâilinde bir vâkıa-ı sadıkada görüyorum ki, Ararat Dağı denilen meşhur Ağrı Dağının altındayım. Birden o dağ, müthiş bir infilak etti. Dağlar gibi parçaları, dünyanın her tarafına dağıttı. O dehşet içinde baktım merhum validem yanımdadır. Dedim: ‘Anne korkma! Cenab-ı Hakkın emridir; o Rahîmdir, Hakîmdir.’ Birden o hâlette iken, baktım ki mühim bir Zât, bana âmirâne diyor ki: ‘İ'caz-ı Kur'ân'ı beyan et.’

Uyandım, anladım ki, bir büyük infilak olacak. O infilak ve inkılâptan sonra Kur'ân etrafındaki surlar kırılacak. Doğrudan doğruya Kur'ân, kendi kendini müdafaa edecek. Ve Kur'ân'a hücum edilecek; i'cazı onun çelik bir zırhı olacak. Ve şu i'cazın bir nev'inin şu zamanda izharına, haddimin fevkinde olarak, benim gibi bir adam namzet olacak. Ve namzet olduğumu anladım.” (49)

Başka bir yerde de, bir vesileyle şu hakikati mecburen ifade etmek zorunda kaldığını söyler

Bediüzzaman:

“Çok emarelerle anlamışız ki, bu ulûm-u îmaniyedeki fetvâ vazifesiyle tavzif edilmişiz.” (50)

Bu satırlar Bediüzzaman'ın mânen görevli olduğunu açıkça göstermiyor mu? En zor şartlarda kaleme aldığı, dinsizliğin temellerini çökerten 130 parçayı bulan eserleri, milyonların îmanının kurtulması ve kuvvetlenmesi yolunda yaptığı hizmetleriyle Bediüzzaman bu vazifeye hakkıyla lâayık olduğunu ispatlamıyor mu?

Ne var ki, bazıları tarafından Bediüzzaman'ın Kürt olduğu söylenilerek seyyid olamayacağı ifade ediliyor. “Âhirzamanda gelecek zât, Âl-i Beytten olacağına göre Bediüzzaman Kürt olduğu halde nasıl o beklenen zât olabilir?” deniliyor. Bu konu üzerinde de ayrıca durmamız gerekiyor.

Ya da.....

Allah'u A'lem..

Allah'tan başka kim bilebilir ki..

IŞIK ADAM

**Belirdi bir kır atlı; Başı gözü polatlı;
Gözler buğulu, nemli, Üveyk gibi kanatlı...**

**Geliyor dolu dizgin, Yüreği dertle ezgin..
Izdirâb çekmiş belli, Duyguları pek engîn.**

**Ululardan bir ulu, Heyecanla dopdolu;
Dokunsan ağlayacak, Allah'ın sâdık kulu.**

**Bir gariblik sesinde, Yalan yok çehresinde..
Bakanlar anlayacak, Işık var çevresinde.**

Bediüzzaman ve Mehdi

murat tarafından yazıldı.

Perşembe, 03 Şubat 2011 10:50 - Son Güncelleme Salı, 09 Temmuz 2019 19:40

**Sür atını durmadan, Kalmadı bende derman;
Ey metâi nûr adam! Yok fevt edecek zaman.**

**Sakin geç kalma zinhâr! İçim hasretle yanar;
Kalmadı başka sevdâm, Ağar ufkumda ağar..!**

**Artık bende'nim bende'n, Ayrılmam asla senden!
Al beni de yanına; Vaz geçdim cân u tenden...**

**Sorma kim olduğumu! Düşüp-doğrulduğumu;
Eriştim ummanına, Unuttum boğulduğumu..**

Üstadım Said Nursi'ye sonsuz saygı ve sevgilerimle..

Vesselam..